

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Juhász József ügyvéd által képviselt felperesnek az Észak-magyarországi Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság (Salgótarján, Mérleg u. 2.) - mint a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság jogutóda - alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Miskolci Munkaügyi Bíróság 2006. október 17. napján meghozott 5.M.1372/2005/9. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Miskolci Munkaügyi Bíróság 5.M.1372/2005/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az alperes módosított határozatával elutasította a felperes karkedvezményre jogosító szolgálati idő megállapítása iránti kérelmét arra alapítottnak, hogy a 168/1997.(XI.5.) Korm.rendelet (a továbbiakban: R.) karkedvezményes munkaköröket tartalmazó 1. számú melléklete a felperes által betöltött munkakört (beállító lakatos, öntödei művezető) nem tartalmazza.

A felperes fellebbezése folytán az alperes igazgatója a 2005. június 20. napján meghozott 110/2005. számú határozatával helybenhagyta az elsőfokú társadalombiztosítási határozatot. Határozata indokolásában a beszerzett okmányok és igazolások alapján megállapította, hogy a felperes a munkaügyi nyilvántartó lap szerint 1983. július 31-ig öntödei beállító lakatos, majd ezt követően 1983. augusztus 1-től 1990. március 9-ig művezető munkakörben dolgozott az munkáltatónál. A felperes munkaköre az R. mellékletében felsorolt, karkedvezményre jogosító munkakörök jegyzékében nem szerepel és a ténylegesen végzett munka alapján nem is azonosíthatók az 1. számú jegyzékben felsorolt munkakörök egyikével sem. A karkedvezményre való jogosultságot nem a

melegüzemi közös légtér, hanem a ténylegesen végzett munka határozza meg.

A felperes keresetében kérte a társadalombiztosítási határozatok megváltoztatását és az 1972. október 2. napjától 2000. augusztus 22. napjáig terjedő időnek karkedvezményre jogosító szolgálati időkénti elismerését.

A munkaügyi bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában a felperes és a meghallgatott tanúk vallomásai alapján megállapította a bíróság, hogy a felperes öntödei beállító lakatosként, kéziöntőként, kéziöntő csoportvezetőként, végül művezetőként dolgozott.

Az R. 84. §-ának /4/ bekezdése értelmében a munkaügyi bíróság beszerezte az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság véleményét a felperes munkaköreinek azonosítása tekintetében. A vélemény szerint kizárólag a felperes által 1974. és 1976. között eltöltött idő ismerhető el karkedvezményre jogosító szolgálati időként, amennyiben a bizonyítási eljárás során hitelt érdemlően igazolni tudja a felperes az általa ténylegesen végzett munkát. A többi nem sorolható a karkedvezményes munkakörök közé. A munkaügyi bíróság nem fogadta el a felperes által csatolt „szakértői vélemény melegüzemi munkavégzés megítéléséről” c. iratban foglaltakat, tekintettel arra, hogy a karkedvezményre jogosultság nem szakértői kérdés. A felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget bírósági tájékoztatás, nyilatkozattételre felhívás ellenére az 1974. és 1976. év között betöltött munkakör pontos kezdő és végidőpontjának megjelölése tárgyában, így a bíróság bizonyítottság hiányában ezt az időszakot nem tudta elfogadni karkedvezményre jogosító szolgálati időként.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint a jogerős ítélet az 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) 2. §-ába, 26. §-ának /1/ bekezdésébe, 29. §-ának /1/ bekezdésébe és 43. §-ának /1/ bekezdésébe ütközően jogszabálysértő, mert a bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperesi határozatok alkalmasak-e bírósági felülvizsgálatra. Az Áe. hivatkozott rendelkezéseinek nem felel meg az alperes egyik határozata sem, bírósági felülvizsgálatra alkalmatlan.

Előadta a felperes, hogy az általa végzett munka leírását nem vitatta az alperes, ezt is tényként fogadta el a bíróság. Ez azt jelenti, hogy az előbbiek miatt már megszűnt az érdemi vita a felek között, így a pert keresetnek helyt adó határozattal kellett volna zárni a bíróságnak. A tartalomtól teljesen elvonatkoztatott a bíróság annak ellenére, hogy a végzett munka leírását is tényként fogadta el, ezért jogsértően, szükségtelenül intézkedett az ONYF véleményének beszerzése iránt, s rekesztette ki a bizonyítási eszközök közül a csatolt szakértő véleményét. A szakértői vélemény

az R. 2. § /5/ bekezdésének b/ pontjabeli minősítetőségre irányult. Az R. 84. §-ának /4/ bekezdésének helyes értelmezése alapján csak az előbbi eljárás eredménytelensége esetén kell kérnie a bíróságnak az ONYF egyeztetett véleményét. Ezért nem lehetett volna elvonatkoztatni a szakértői véleménytől, mivel a bíróság nem rendelkezik megfelelő szakértelemmel e vonatkozásban, így alaptalanul és a bizonyítási eszköz szerepét tekintve jogellenesen zárta ki a szakértői vélemény döntése meghozatalánál.

A felülvizsgálati kérelmet a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 274. §-ának /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az R. 84. §-ának /4/ bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a kereset elbírálása során vitássá válik, hogy az igénylő karkedvezményes munkakörben dolgozott-e, az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság a 7. § /2/ bekezdésében meghatározott szervekkel egyeztetett véleményt ad.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a munkaügyi bíróság az R. idézett rendelkezése helyes alkalmazásával szerezte be az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság véleményét, mert a perben vitássá vált, hogy a felperes karkedvezményes munkakörben dolgozott-e vagy sem.

A karkedvezményre jogosultság megállapítására vitás esetben az R. speciális bizonyítást ír elő; a bíróságnak a fentebb megnevezett szerv véleményét kell beszereznie, amely vélemény az R. 2. § /5/ bekezdésének b/ pontjában írtakra is értelemszerűen vonatkozik, arra tehát, hogy a munkakör eltérő megjelölése csak az elnevezésében mutatkozik vagy sem.

A munkaügyi bíróság azt is megállapította ítéletének indokolásában, a felperes nem tudta bizonyítani, hogy 1974. és 1976. között kéziöntőként dolgozott. Ezzel is összefüggésben a felperes felülvizsgálati kérelmében a bizonyítékok Pp. 206. § /1/ bekezdése szerinti szabad mérlegelését is támadta azzal az állításával, hogy a társadalombiztosítási határozatok az Áe. általa megjelölt rendelkezéseibe ütközően nem alkalmasak bírósági felülvizsgálatra.

A felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakkal kapcsolatban rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy a Pp. 270. §-ának /2/ bekezdése értelmében a Legfelsőbb Bíróságtól jogszabálysértésre alapítottan lehet a jogerős ítélet felülvizsgálatát kérni. Anyagi jogi és eljárási szabályok megsértése egyaránt alapot adhat a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, azonban ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn

kell tartani. Ha tehát a bírósági ítélet tényállása iratellenesen került megállapításra, okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, akkor az eljárási szabálysértés megállapítható. Nem állapítható meg ugyanakkor jogszabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem - mint a perbeli esetben is - a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja.

A Legfelsőbb Bíróság jelen ügyben olyan eljárási szabálysértést nem észlelt, amely a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését indokolná; a munkaügyi bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi társadalombiztosítási szervek törvényes határozattal utasították el a felperes kérelmét.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak a Pp. 78. §-ának /2/ bekezdése értelmében nem kellett határoznia.

Illetékfizetésről a Legfelsőbb Bíróság nem rendelkezett, mert a Tny. 81. §-a alapján az e törvényben szabályozott nyugellátás, hozzátartozói nyugellátás iránti igények érvényesítésével kapcsolatos valamennyi eljárás illeték és költségmentes.

Budapest, 2007. november 6.

**Dr. Kozma György sk. tanácselnök, Dr.Kárpáti Zoltán sk. előadó
bíró, Dr.Kovács Ákos sk. bíró**

A kiadmány hiteléül

bírósági írnok